

Předkládaná práce pojednává téma šlechtických kapel v českých zemích v době vrcholícího baroka vymezené vládou Karla VI. Jejím záměrem nebylo postihnout danou problematiku v její úplnosti, nýbrž zdokumentovat a analyzovat dosud nezpracovanou pražskou kapelu hraběte Václava Morzina (1675–1737), přinést tak další materiál pro budoucí syntézu a zároveň nabídnout pandán k stávajícím pracím tohoto druhu zaměřeným převážně na kapely moravské.

Hrabě Václav Morzin je v dějinách hudby znám především svými kontakty s italským skladatelem Antoniem Vivaldim. Vivaldi hraběti dedikoval svoji sbírku *Il cimento dell'armonia e dell'inventione* op. 8 obsahující známé houslové koncerty *Le quattro stagioni* a přitom se rovněž pochvalně vyjádřil o hraběcí kapele. V různých, zpravidla izolovaných kontextech se pak dochovaly zprávy o dalších hudebnících hraběte Morzina i hudba skladatelů, kteří prošli Morzinovou kapelou. Cílem práce bylo propojit tyto kontexty a na základě archivního výzkumu vedeného především v pramenech účetního a evidenčního charakteru zdokumentovat složení a vývoj kapely. Šlechtická kapela je v práci sledována ve třech rovínách. První pohled je veden jakoby shora, na hudební zájmy majitele kapely, na složení a organizaci kapely a její místo v kontextu šlechtického dvora. Druhý pohled je veden zdola, prostřednictvím biografii tří hudebníků, kteří prošli kapelou a reprezentují jakési modelové kariéry hudebníka ve šlechtických službách. Poslední pohled je veden skrze dochovanou hudbu členů kapely a otázky vznášené prostřednictvím analytických sond směřují k vzájemným vztahům mezi příjemcem díla a skladatelem, mezi složením kapely a podobou skladeb, a dále ke sledování recepce kompozičních vzorů v rámci kapely.

Morzinova kapela byla čistě instrumentálním ansámblem. Významné místo mezi jejími členy zastával fagotista Antonín Möser (1693–1742), jehož přítomnost v kapele je zřejmě důvodem výrazného zastoupení koncertantních děl pro fagot v tvorbě skladatelů spjatých s Morzinem. Dochované instrumentální skladby Antonína Reichenauera (ca 1694–1730), Christiana Gottlieba Postela (ca 1697–1730) a Františka Jiráňka (1698–1778) prokazují těsnou návaznost na koncertantní tvorbu Antonia Vivaldiho a představují cenné doklady rozvoje instrumentální hudby v Čechách.